

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 775/2023
07.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Гордане Којић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Марије Вучић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К.бр.237/22 од 10.02.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.357/23 од 10.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 07.09.2023. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Марије Вучић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К.бр.237/22 од 10.02.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.357/23 од 10.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К.бр.237/22 од 10.02.2023. године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године.

Истом пресудом, према окривљеном је изречена мера безбедности-забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору односно у установи у којој се извршава мера безбедности или васпитна мера не урачунава у време трајања ове мере. Окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће се одлучити посебним решењем. Оштећени је ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.357/23 од 10.05.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и потврђена пресуда Основног суда у Нишу К.бр.237/22 од 10.02.2023. године.

Против наведених правоснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА—адвокат Марија Вучић, због повреде закона из члана 3., 15. став 2., 16. став 2., 74. став 1. тачка 2) и 409. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање, или да преиначи наведене пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе. Иако формално не означава, из самог захтева произилази да бранилац суштински указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 74. став 1. тачка 2. ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Марија Вучић истиче да је окривљени приликом првог саслушања пред Основним судом у Нишу саслушан без присуства браниоца, иако се против окривљеног водио поступак за кривично дело за које је прописана казна затвора од једне до осам година, односно за дело за које је обавезна одбрана.

Врховни суд је овакве наводе браниоца оценио неоснованим, с обзиром да из списка предмета произилази да је пред Основним судом у Нишу у предмету К.бр.753/16, окривљени АА саслушан на главним претресима одржаним дана 15.9.2017. године и дана 11.05.2018. године и да је његов бранилац по службеној дужности, адвокат Милоје Стојиљковић био присутан на оба наведена главна претреса. Стога се крајње неутемељено указује на повреду из члана 74. став 1. тачка 2. ЗКП.

У осталом делу захтева бранилац истиче да је Основно јавно тужилаштво у Нишу, по протеку два месеца од пријема обавештења од стране Основног суда у Нишу, дана 31.01.2020. године изменило оптужни акт, у погледу субјективног односа окривљеног према извршеном делу и то тако што је наведено да је окривљени у односу на тежу последицу уместо са евентуалним умишљајем, поступао са свесним нехатом. По оцени браниоца, да је остао на снази оптужни предлог Кт.бр.2614/14 од 13.06.2016. године, у коме је ОЈТ квалификовао субјективни однос окривљеног према наступању теже последице као евентуални умишљај, окривљени не би могао да одговара за кривично дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ, већ би то било кривично дело угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за која су прописана блажа казна, и за које постоји могућност изрицања условне осуде.

Међутим, по налажењу Врховног суда наведена измена оптужног акта је повољнија за окривљеног, јер му је измењеним оптужним актом стављено на терет да је у односу на тежу последицу поступао са свесним нехатом а не са евентуалним умишљајем, како је то било наведено у оптужном предлогу од 17.6.2016. године, те је захтев браниоца окривљеног, у том делу, поднет на штету окривљеног, а бранилац није овлашћен да предузима радње (па и подноси захтев за заштиту законитости) на штету окривљеног (члан 71. став 5. ЗКП) већ то може само РЈТ (члан 483. став 2. ЗКП) па се Врховни суд у оцену изнетих навода захтева, није упуштао.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи и да је побијаним пресудама повређена одредба члана 3., 15. став 2., 16. и 409. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, па се овај суд у разматрање и оцену ових повреда, није упуштао.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па се Врховни суд у разматрање и оцену изнетих навода захтева у том делу, није упуштао.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.